

„Dělám co je třeba a přijímám co život přináší,“ říká Katarína Durkáčová, která dala své srdce Bohu a svou práci slouží lidem

Devětadvacetiletá Katka Durkáčová je takové charitní sluníčko. Stále usměvavá a tam, kde se objeví, jakoby se rozjasnilo. Je to možná trochu v kontrastu s tím, jak si představujeme člověka, který miluje systém, normy, pořádek a takzvanou papírovou práci, k čemuž se hrdě hlásí. V současnosti pracuje jako vedoucí projektového týmu strategie, ale nadále se věnuje i sociální práci, kterou vykonávala od chvíle, co přišla do Charity Opava. A to je letos už devět let.

*** Katko, jste ze Slovenska, jak jste se ocitla v Opavě a potažmo v Charitě?**

Po ukončení střední školy jsem začala pracovat ve farní Charitě v Roudnici nad Labem a v té době jsem se přes otce Václava Koloničného seznámila s bývalou ředitelkou Aničkou Ekslerovou. Velmi jsem si přála pracovat v Charitě Opava. No a pak jsme společně se sestrou Májou v roce 2001 nastoupily do Charity Opava. Začínala jsem jako dobrovolník a brzy jsem zakotvila v rehabilitačních dílnách coby sociální asistentka u mentálně a duševně postižených, sestra pomáhala na projektu s romskými dětmi a byla koordinátorkou dobrovolníků. Anička pro nás byla takovou druhou mámou a také díky ní jsme později začaly obě dálkové studovat vysokou školu sociální v Olomouci. Tímto chci Aničce Ekslerové za všechno poděkovat. Jí děkuji za svůj začínající profesní růst.

*** Ale v rehabilitačních dílnách jste nezůstala dlouho...**

Těžko říci, jestli tři roky jsou krátká nebo dlouhá doba. Já jsem tenkrát cítila, že potřebuji změnu a hlavně odpočinout si od klientů. Takže jsem studovala a pracovala na personálním oddělení. Tehdy probíhal projekt „Učící se Charita“, v rámci kterého jsem měla na starosti vzdělávání zaměstnanců. Abych, co se týče sociální práce, nevyšla ze cviku a mohla uplatnit své znalosti ze studia, nabídla mi paní Ekslerová, ať chodím vypomáhat do občanské poradny. Potom zase vznikl projekt Prapoza a bylo třeba sociálního pracovníka. Na tomto projektu jsem se podílela do roku 2007 a když se pak vdala a odstěhovala Petra Chlubová, převzala jsem po ní jako vedoucí středisko vzájemné pomoci. Přitom jsem přirozeně dělala dál sociální práci.

*** V jednu chvíli jste pak fungovala jako vedoucí tří středisek a manažerka sekce zároven. Nebylo toho už trochu moc?**

Někdo by možná řekl, že jsem šlema, ale díky kolegynkám se to dalo

zvládnout. Ono se to nabalovalo postupně. Nejdrive mi pan ředitel nabídl funkci manažerky sekce, tak jsem si řekla, že to zkusím a jeho nabídku přijala. Za nějakou dobu odešla z Charity vedoucí Linky důvěry a tím pádem tam zůstaly dvě mladé kolegynky bez praxe a já řešila dilemma, zda vzít i tu linku. Jak to dopadlo, je patrné už z otázky, že? Ve stejné situaci jsem byla, když v prosinci roku 2008 šla do důchodu vedoucí Občanské poradny Blažena Svobodová. Po celý další rok jsem opravdu byla vedoucí Občanské poradny, Linky důvěry a Střediska vzájemné pomoci a zároveň manažerkou sekce. Bylo to opravdu moje rozhodnutí, že to zkusím a uvidím. Kdyby se nejednalo o tak dobře sehraný kolektiv, nevím, nevím, zda bych vzala tolik těch funkcí. Tak všem holkám ze sekce sociální pomoci, děkuji moc z celého srdce za spolupráci, podporu a pomoc ...

*** Loni se ale také rozneslo, že v Charitě končíte. Krize?**

Krize určitě ne. Jenom dělám to, co je vůle Boží. Měla jsem se přestěhovat ke své duchovní rodině do Brna, kde žije i má sestra a pracovat v hospici v Rajhradě. Slíbená práce ale nevyšla, a protože jsem si nebyla jistá, zda odejdu nebo ne, předala jsem po domluvě s ředitelem své funkce Radce Matyáškové a Veronice Fussové. Teď jsem tedy vedoucí projektového týmu strategie, jehož členy jsou pan ředitel a všichni manažeři. Společně pracujeme na dalším směřování Charity Opava. Ale i tak se nadále věnuji sociální práci. Vypomáhám v Naději - středisku krizové pomoci a všude, kde je potřeba pomoci. To, co teď dělám, mně naplňuje, ráda vymýšlím nové věci, baví mě hledat možnosti, jak něco uspořádat a zefektivnit, baví mě dělat audity a přitom být v kontaktu i s klienty, jako například při nedávném sociálním šetření po povodních. S Veronikou Fussovou jsme ho prováděly ve Frydlantu a v Dětmovicích, které v květnu zasáhla

velká voda.

*** Zmínila jste se o duchovní rodině, jste řádová sestra?**

Ne, řádová sestra nejsem. Patřím do sekulárního institutu, který se jmenuje „Servi della Sofferenza“, což jsou v překladu „Služebníci utrpení“. V této duchovní rodině mají všichni členové sliby čistoty, chudoby a poslušnosti. Nemáme žádné vnější viditelné znamení, že jsme zasvěcení. Zakladatelem tohoto institutu je italský kněz Mons.

Pierino Galeone, který byl inspirován svatým otcem Piem z Pietrelčiny. V České re-

publice působíme od roku 1999. Více o našem sekulárním institutu, do kterého patříme najdete na www.servidellasofferenza.cz.

*** A jak k tomu došlo?**

Do jisté doby mně ani nenapadlo, že se zasvětim. Měla jsem plán vdát se, mít hodně dětí a zůstat na Slovensku. A měla jsem k tomu nakročeno. V té době jsem chodila s jedním klukem. Bylo mi sedmnáct a tehdy velkým svědecktím radikálního obrácení mojí sestry, která se rozhodla svůj život zasvětit, cítila jsem i já silné volání dát svůj život Bohu. Tenkrát jsem se zúčastnila duchovních cvičení, kde jsem zkoumala v srdci co ode mě Bůh žádá. A bylo rozhodnuto. Následovala jsem jej.

*** O jeptiškách se říká, že jsou to Kristovy nevěsty. Cítíte to také tak?**

Ano, tak to skutečně cítím. Vždycky jsem měla velké nároky na partnera a chtěla jsem originál. Dobře jsem se modlila, abych měla dokonalého manžela a teď mám toho nejdokonalejšího. Ale bez ohledu na to, jak jsem zvolila já, věřím, že i manželství je krásné, zvláště, když je prožíváno s Bohem.

*** Co na vaše rozhodnutí řekli**

rodiče a blízcí? Jak reagují lidé, když zjistí, že jste zasvěcená?

Pocházím z věřící rodiny, takže pro rodiče to nebyl nějaký velký šok. Respektovali moje rozhodnutí. I když musím říct, že pro tatínka to nebylo jednoduché. Ještě mám dva bratry, ti jsou na Slovensku. Starší bratr je ženatý a má pět dětí, takže naši nezůstali sami. Bratři ani kamarádky to nijak neřešili, nikdo mi mé rozhodnutí nevymlouval. K té druhé otázce – já o tom nemluvim, ale ani to netajím. Když už mě lidé trochu znají, tak se na to třeba někdo zeptá. Buď si to vydedukuje nebo se to doslechne. Někdy otázka přijde trochu oklikou. Přestože nenosím hábit, nechodím oblékaná tak, jak je to u lidí mého věku úplně běžné. Džíny, krátké sukně a tílka s úzkými ramínky... Tak se stane, že se někdo zeptá proč se v tomto směru víc neodvážu. Když pak řeknu o svém zasvěcení, nepřekvapí je to a nikdy jsem ani nepocítila, že by to někomu vadilo.

*** V Opavě jste sama, nebo je vás Služebnic utrpení víc? A jak žijete?**

Jsmo tři. Žijeme jako rodina, jako tři sestry. Společně vaříme, uklízíme, pereme. Tak jak to v domácnosti chodí. A samozřejmě, že se společně modlíme. Přes den se pak modlíme svou práci, přijímáme co přijde. Co víc dodat?

*** Jak jste letos trávila dovolenou?**

Už jedenáct let, vždy v srpnu, jezdívám na exercize do San Giovanni Rotondo v Itálii. To je místo, kde žil a je pochovaný sv. Pio z Pietrelčiny. Tam rekapituluji, co se za ten rok událo, přemýšlím o sobě, co je třeba změnit, zlepšit, kde mám víc zabrat. Jsme slabí a často padáme, tak takovým způsobem čerpám sílu. Byla jsem i na Slovensku u rodičů v Šarišských Michaľanoch, je tam hodně lesů a hodinku odtud jsou Vysoké Tatry. Hodně času jsem trávila v přírodě. Mám ráda čerstvý vzduch, klid a ticho a příroda je ideální místo k rozjímání.

*** Máte kromě modlení a práce i nějaké záliby?**

Ráda cestuji, čtu duchovní literaturu a poslouchám vážnou hudbu, je to úžasný relax. Také si jen tak pro sebe zazpívám.

*** Děkuje za rozhovor.**